

Přijít mohu už jen o život!

Seděl jsem v kavárně Lucerna, bylo deset dopoledne. Lucerna, hm, tohle zdědit, to by bylo terno, napadlo mě. Nějak se mi začaly hlavou honit velké peníze. Asi proto, že jsem podvědomě věděl, že na ně zanedlouho přijde řeč. Jen jsem si stačil objednat a už jsem viděl, jak pode mnou přichází ke schodům. Rázný krok, kus chlapa. Rozhrnul závěs kavárny, usmál se a vztyčeným palcem naznačil, že je vše v pohodě. „Sedneme si někam na klidnější místo,“ zazněl známý chraplák. Herec Jiří Pomeje. A také producent. Díky němu vznikly filmy Zdravý nemocný Vlastimil Brodský, Z pekla štěstí a Z pekla štěstí 2, Početí mého mladšího bratra, trilogie Kameňák a Andělská tvář. Celkem osm celovečerních filmů, většina zaznamenala velký úspěch. Jenže Andělská tvář nebyla k Jiřímu Pomejemu až tak andělská. Spíš s krutostí ďábla ho srazila na kolena. Zbyly jen dluhy, dluhy a dluhy. A boj o přežití. „Díky za setkání, měj se fajn,“ rozloučil se. Popřál všechno „nej“ do dalšího roku a nezadržitelně zaplatil celý účet. Závěs se za ním zavřel, zůstal nehybně viset. Ještě chvíli jsem se na něj díval. Vstříc dalšímu životu odešel šťastný antimultimilionář.

Taky špatně vstáváš?

„Ty jo, pro mě to je hrozný. Rána jsou smrtelný. Včera jsem se po práci vrátil ve dvě v noci. Já vždycky říkám, dávejte si se mnou schůzky po jedenáctý, ve dvanáct začnu myslet, v jednu odpovím.“

Taky jsi si kdysi řekl, že nechceš chodit do práce „od – do“?

„Už na gymplu. Píchačky? To ne! Já jsem schopen dělat šestnáct hodin denně. Jako teď půl roku. Pomáhal jsem s turné Petru Kolářovi a taky při turné Kabátů. Jezdil jsem po celé republice. Ale potřebuji mít pocit, že to můžu zabalit. Že si můžu dát týden pauzu. Pravidelnost mě ubíjí.“

To jsme podobná krevní skupina. Nějak si stále říkám, že každý den by měl být něčím trochu jiný...

„Proto si mě asi vybrali na Harley Davidson módu. Protože můj svět je černý a bílý. Buď tak, nebo tak. Buď jsi ve sráčkách, nebo jsi na vrcholu. Nesnáším šedivost!“

Tak na tu „bílou“. Dodatečně gratuluji k Tvým třičtyřicátým narozeninám. Slavil jsi v České Lípě na náměstí. Zpívali tam Petr Kolář či Walda Gang. U nás dělat takovou show asi není moc zvykem...

„To vzniklo tím, že jezdím na chalupu asi deset kilometrů od České Lípy. Tam je taková vyhlášená domácí hospoda. Jednoho dne jsem tam stál u barového pultu. Koukala se na mě sympatická dáma a řekla, že by se mnou chtěla mluvit. Bla bla... a my se na ten Váš příběh nemůžeme koukat. Chceme Vám s těmi dluhy pomoci. Říkal jsem si, jo, to je nějaká sranda, kde je asi skrytá kamera! Říkala, chceme založit nějaké konto, aby jste se z toho dostal. Když jsem pochopil, že to není legrace, odpo-

věděl jsem, že nechci žebrat. Vymyslete spíš něco na nějaký můj projekt, který by se Vám líbil, já si to odpracuji a peníze z toho projektu dám na dluhy. Za dva týdny jsme se sešli znovu. Říkala, že s ženskýma, co se scházejí, milují Andělskou tvář, a že by založily nadaci na natočení druhého dílu. Shodou okolností týden před tím dopsala autorka Hana Marie Körnerová „dvojku“ knihy Andělská tvář. K tomu se přidala starostka České Lípy, padlo datum mých narozenin 13. prosince a bylo to. Že uděláme koncert a výtěžek půjde na nadaci. Starostka řekla, já Vám dám zadarmo náměstí a Vy nám sem přinesete kulturu. Zrovna jsem dodělával turné s Petrem Kolářem. Když jsem mu o tom povídal, prohlásil, že přijede zazpívat zadarmo, pro nadaci. Slovo dalo slovo. Protože se starám ještě o další „šilence“, skupinu Walda Gang, která dělala předkapelu turné Kabátů a se zlatou deskou je už na výslunní, přijela i ta. Ujal jsem se produkce a organizace. Všichni mě varovali, že tam nikdo nepřijde.“

A jak to dopadlo?

„Přišlo dva a půl tisíce lidí. Byl i ohňostroj. Tak jsem tam stál a koukal. Největší zkrachovalec v branži a má i ohňostroj. To jsou paradoxy. Dopadlo to super. Dohodli jsme se na další spolupráci, mám se v roce 2008 podílet na turné Karla Gotta, takže bych ho tam měl poprvé přivést.“

Název nadace by mohl být trochu zavádějící, že je to jen pro tebe. Ale tak to není, že?

„Prvotním úkolem nadace je sehnat peníze na Andělskou tvář 2. Dohodli jsme se, že polovina výdělku půjde na mé dluhy a polovina zpátky do nadace. Na podporu dalších

filmů a pro ženy a děti. Tady je totiž mnoho nadací pro děti, ale na ženy se moc nemyslí. Takže kulturu, zdravotnictví, gynekologii a tak. Prostě taky něco pro ženy.“

Když jsem se dozvěděl o té akci na náměstí, tak jsem si řekl, co to zase vůči tobě spustí. Dlužník Pomeje a ještě si pořádká narozeninovou show. Lidé umí být zlí.

„Znáš bulvár, „pochopil“ a prezentoval to tak. Byl to sice svým způsobem dar nadace mně, ale já jí budu maximálně pomáhat. Jasně, zase se objevilo, že to shrábnu já, vytuneluju to a udělám si skvělé Vánoce. Pravda je taková, že jsem to dělal zadarmo a veškerý výtěžek šel na nadaci.“

Česká Lípa asi taky sedla víc tím, že tam jsou lidé, kteří dokáží věci, jako koncert na náměstí daleko víc vnímat a lépe přijímat?

„Jsem kluk z Českých Budějovic, jako třeba Petr Kolář, Kája Roden či Petr Muk. Jsem spíš na menší města. Z Prahy chci pryč. Ne fyzicky. Ale Praha je překrmená kulturou, jezdí sem největší hvězdy. Čechy a Morava pro takové akce nejsou vůbec špatný, cítíte ocenění. Lidé jsou vděčnější.“

Mně to připadá, že lidé v Praze se už v tom kulturním světě pěkně plácají. Že už jde spíš o to, na čem „zvucnějším“ byli, než o to, jakou to má hodnotu.“

„Přesně, přijdou, když je tu Madonna...“

Tu mám třeba rád...

„Jasně. Ale většinou jsou koncerty v Praze nejslabší. Hodně lidí tam jde jen pro to, aby mohli říct, že tam byli.“

Hudební snobismus?

„Nějak jsem se marketingově podílel na turné Kabátů a nejlepší koncerty byly mimo Prahu.“

O tom tvém až šíleném příběhu s Andělskou tváří vím od našich společných známých. Ale moc toho není. Můžu se zeptat blíž?

„Nejbližší partner mi cuknul s dvaceti miliony tři dny před natáčením. Já stál jako sloup před tím, že už bylo vyplaceno na kostýmech, na pronájmech a ubytování deset milionů korun. Měl jsem na výběr. Film spustit, nebo ho stopnout a mít dluh deset milionů. Začal jsem počítat. Vzal jsem si všechny návštěvnosti filmů Zdeňka Trošky. Na každý přišlo nejmíň 400 tisíc lidí. Tak jsem si řekl, že když by Andělskou tvář navštívilo 300 tisíc diváků, tak je to zaplacený. Rozhodl jsem se, že to risknu. Protože mít dluh deset milionů a nemít žádný produkt je fakt blbý. Jenže film tehdy navštívilo jen 75 tisíc lidí. Neodhadli jsme jako tým jednu věc. Že Andělská tvář je hodně pro ženy. A ty mají doma děti, žehlí, starají se a jako rodiny nemají peněz na rozdávání. Pak šla Andělská tvář do televize a stala se tehdy nejúspěšnějším filmem všech dob na Nově. Dostali jsme za největší prodej zlaté DVD. Odhad, že to bude úspěšné, se naplnil. Pro mě pozdě.“

Padl ten pomyslný Damoklův meč.

„Abych ten film dodělal, musel jsem si dvacet milionů půjčit. Zůstal jsem v tom viset dvanácti miliony, jenže naběhly úroky. Takže to vylezlo na pětadvacet milionů.“

To je děsivá částka.

„Teď už jsem v tom „jen“ za dvacet. Jsem v konkurzu. Všechno, co vydělám za dabingy,

moderování, herecké role a podobně, se posílá správkyni konkurzní podstaty. Tři roky vlastně nemám ani životní minimum. Žiji tak, jak to jde. Třeba z reklamy pro kadeřnický salon jsem měl na dva roky půjčené auto. To mi vzít nemohli. Taky to záleží na tom, jak mě kluci podpoří. Pavel Pásek z Walda Gangu mi například platí mobil, od jiného kluka mám na rok půjčený malý byt. Paradoxně, když se dostaneš úplně na dno, máš na krku dost ostrý vymahače, všechno ti vezmou, přijdeš o manželku po patnácti letech, ocitneš se na ulici, bydlíš u důchodkyně, o kterou se rok a půl staráš, přebaluješ ji, vaříš, pereš, uklízíš, tak najednou si přijdeš šťastnej. Když už prostě nemáš vůbec nic. Ani tu korunu, o které by sis mohl říct, že ji nějak rozmnožíš. Absolutně nic. Začneš žít ze dne na den a jsi vlastně svobodný.“

Pokud se chytím posledního slova, tak už zase „svobodný“ jsi. Ale na Míšu Kuklovou jsi dlouho čekal.

„2. ledna 2006 mi řekla, ať se sbalím. Najednou jsem zjistil, že se mě věci vejdou do tří tašek a ve tři ráno jsem stál v zimě na chodníku. Najednou se mi zřítíl svět, nic nefungovalo. Pak jsem se chtěl uchlastat, zasebevraždit. Za dva měsíce přišel zlom, zbavil jsem se všech neřestí, které jí vadily a zkusili jsme spolu ještě bydlet. Nevyšlo to. Teď to bude rok, co mi volala, že se se mnou musí sejít. Já věděl, že přichází vrchol, že je prostě konec. Oznamovala mi, že někoho má, že je to vážné a že do toho jde naplno. Udělala tlustou čáru, s kterou jsem se musel smířit.“

Ještě že jsme neměli děti. A plánovali jsme je. Právě po Andělské tváři. Říkal jsem, udělám největší film mého života, bude na zázemej a jdeme na prcka. Pak to byl rychlý sešup.“

Někdy i ze své zkušenosti vím, že když se to, slušně řečeno, mele, tak se to mele všechno. Ty jsi si to taky pořádně sežral. To už je těžký záběr na psychiku. Jak jsi to zvládal?

„Můžeš mít dílčí neúspěchy. Odmítne nějaký sponzor, nevyjde nějaká role. Ale když to jede do průseru, tak fakt ve velkém. Nejde to po kouskách. Všechno se mi podělalo v jeden jediný rok. Hrabalo mi. Dost jsem pil, kombinoval jsem to s prášky, antidepressivy. Přišel rozvod, umřela mi paní produkční, taková moje učitelka. Přišly soudy. 96 výsledků za dva roky. 96krát za mnou ty mříže zaklaply. Na dosah máš kriminál. Dostaneš se do situace, kdy víš, že už můžeš přijít jen o život. V takové situaci vážně přemýšlíš o sebevraždě a já k ní měl krůček. Ale když o ní přemýšlíš čím dál víc, tak zjistíš, že varianta sebevraždy je až ta poslední. Prostě je možná kdykoliv, je na ní vždycky čas. Vzpomínám si, jak mě vezl Dan Landá závodním autem lesem, naostro, jako při rallye. Míjeli jsme stromy deset centimetrů. Napálíme to někam a bude vyřešeno, napadne tě. Jenže najednou si řekneš, ještě to zkusím. A začal jsem se z toho dna dolovat. Začal jsem mít vizi, viděl jsem šanci. Najednou jsem cítil, že ještě mám naději. Můžou ti vzít všechno, ale jak ti vezmou naději, jsi v čudu. A já ji v roce 2006 neměl. Vzala mi ji bývalá žena. Místo abych pracoval, dělal jsem vše pro to, abych se k ní mohl vrátit. Jak jsem řekl, přestal jsem pít, prášky hodil do koše. Vyčistil jsem si hlavu. Začalo to jít. V roce 2008 se budu podílet na dvou turné. Částečně Dana Landy a Karla Gotta k jeho 70. narozeninám. Vedle Andělské tváře 2 budu možná pracovat i na další pohádce. Bude to pro mě hodně zlomové. Dal jsem si cíl, že když budu v pětácti letech finančně na nule, tak budu se svými zkušenostmi nejbohatší člověk.“

To je na film...

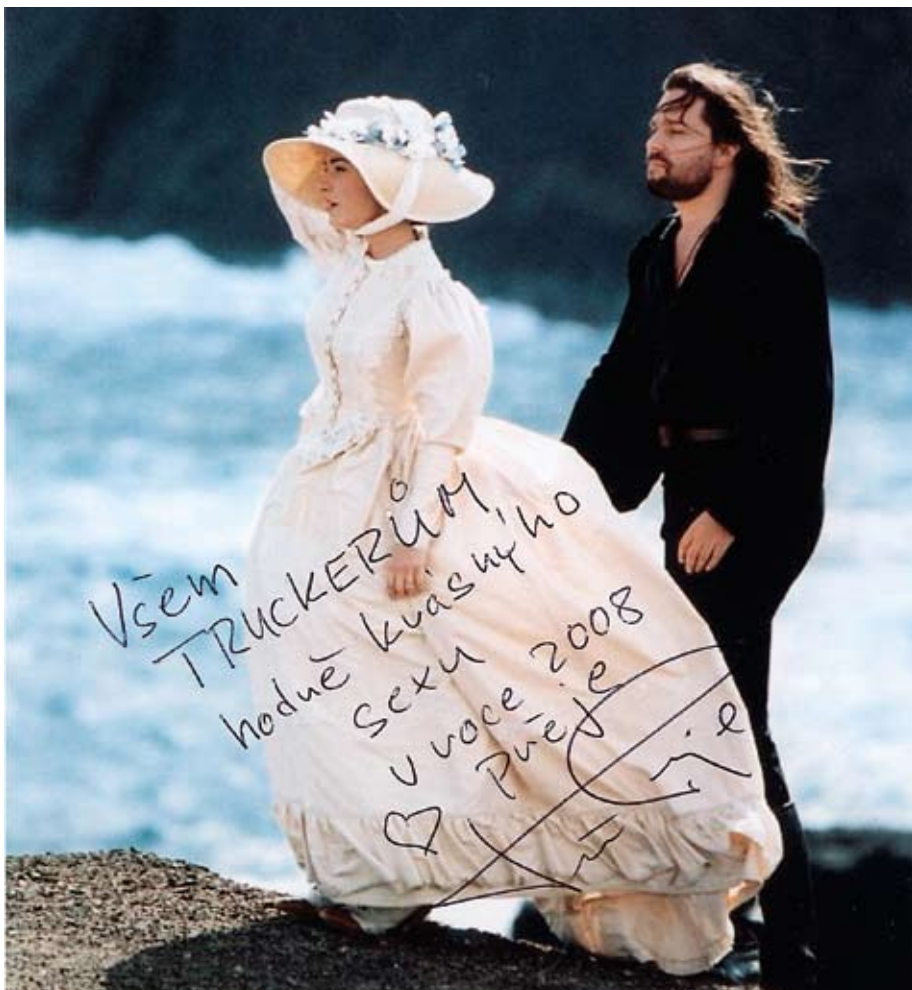
„To víš, když to jde nahoru, je to o něčem jiném. Z pekla štěstí, Princezna ze mlejna, Kameňák, všechno šlo nahoru. Ale najednou padneš na držku z tobogánu. Máš přátel na jedné ruce. Začneš se radovat z úplných maličkostí.“

Kdysi mi Josef Vinklář říkal, že nejhorší lidská vlastnost je závist. Neboť z ní plyne nenávist a zloba.

„To jsou moudrá slova, v naší branži hodně aktuální. Byl to fajn chlap. Vlastně jeho poslední filmová role byla u mě.“

Taky zjistíš, kolik lidí, od kterých bys to nečekal, se otočí zády a přijdou lidé, od kterých bys naopak pomoc nečekal. Nemýlíš se?

„Podali mi pomocnou ruku Franta Janeček s Karlem Gottem, to jsem nečekal. A Karel Gott je fakt pohodář, skvělej chlap. Dokáže dvě hodiny podepisovat všechno možné. Proč? Protože to jsou jeho fanoušci. Nevykašle se na ně jako mnozí jiní. S Danem Landou jsme chodili tři hodiny po Vyšehradě. Taky si hodně prožil a já si přál, abych měl zase tak jasno, jako on. On mě nastartoval. Pomohli mi také Marek Vašut, Petr Muk, kteří si na to dno taky hrábli.“

A celou dobu mě držel Pavel Pásek z Walda Gangu. Rozhlédneš se kolem sebe a zjistíš, že nepotřebuješ sto kamarádů, ale pár přátel. Kamarád a přítel, tahle slova mají velký rozdíl. Dnes označení kamarád беру jako známý. Přítel s tebou hodiny hovoří a řeší věci, i když jsi fakt ve sračkách. A řeknu ti, že moji přátelé se mnou měli velkou trpělivost."

Asi nejdůležitější bylo, že jsi v té chvíli nezůstal úplně sám?

„Dělal jsem s Karlem Svobodou, produkoval jsem začátky Monte Christa. Taky jsem stál před sebevraždou a můj názor je, že Karel Svoboda umřel na samotou. Byl sám v době, kdy s ním stačilo třeba hodinu mluvit.“

To myslíš vážně? Že taková osobnost v showbiznysu na tvůrčím vrcholu spáchala sebevraždu kvůli samotě?

„To víš, že jo. Když bloudíš sám v baráku? Tam stačil jeden telefon ve správnou dobu a někdo na tom telefonu, kdo by ho vydržel chvíli poslouchat. Pak ti pomůže i to, jako když mě Pavel Pásek řekl, tak už neotravuj a jdi z toho mostu skočit. Slyšíš, jdi a skoč! Nebo pojď něco rozumného dělat!“

Říká se, že do ženy a melounu nevidíš. Já bych pro nás většinu nezúčastněných klidně přidal a showbiznys. Jsi ještě hodně u dna, ale plaveš vzhůru. Kdyby měl někdo z těch, co se k tobě otočili zády, stejně strmý pád, podal by jsi pomocnou ruku?

„Bylo to tak, že mnozí se mnou najednou nechťeli mít nic do činění. Aby na ně taky trochu nepadla špina. V téhle branži jdou lidé po své linii, tvrdě za svým. Ale pomohl bych. Jsem z Jižních Čech, budějovičák. Pomáhal jsem, i když mi bylo dobře a ještě jsem neznal tenhle průser. Bylo mi spíš vyčítáno, že se starám víc o jiné lidi, než o sebe, o mé nejbližší.“

Doba se hodně mění. Před patnácti lety si sehnal peníze, na co sis usmyslel. Nyní je to každým rokem těžší, sponzoři utahují kohoutky. Být v Česku producentem, to je asi hodně tenký led?

„Tenký led? To je bungee jumping bez gumy. Stojíš na Nuselském mostě a říkáš si, teď skočím a možná pádem dolů mi někdo hodí záchranné lano. Nebo taky ne. Letíš. Mně nikdo v té chvíli lano nehodil. Ale na poslední chvíli přistrčil plachtu a z té jsem se vymrštil zpět na „Nuslák“. A už krácím zase směrem do centra.“

Přejí co nejpevnější krok, protože filmy, na kterých jsi se podílel, nepadají po premiéře do koše.

„A to je to skvělé. Dával jsem se do programu na Vánoce a čtyři televize dávají dohromady všechny filmy, na kterých jsem se podílel. Co si víc přát?“

Asi aby za tím nestály ty dluhy, ne? Představa, kolik lidí si ty filmy bude užívat a ty jsi...

„V prdeli? Jasně. Tak trochu za dobrotu na žebrotu. Jenže dostal jsem hodně povzbuzovacích dopisů, kde mi lidé psali ještě horší příběhy, úmrtí a tak. Takže mi došlo, že až když povolí zdraví, je to opravdu v háji. Zase to půjde. Fakt se na Andělskou tvář 2 a další věci moc těším. Nápady a sílu mám, za patnáct let natáčení jsem se něco naučil. Doufám, že se vrátím i jako herec. Nyní mi jedna autorka píše film na tělo.“

Takže se opět těšme na producenta a herce. K tomu se často připojuje i jiný označení. Co bys říkal, kdybych napsal celebrita Jiří Pomeje?

„Tak tě nakopu do zadku. Nikdy jsem se tak necítil a nechci to s mým jménem nikdy spojovat. To se dnes říká Vyvoleným, Big Brotherům. Celebrita je někdo, kdo se svlíkne v televizním přenosu, tři měsíce žere a chlastá v nějaké vile. To je zprofanovaná záležitost, pro většinu urážka. Udělal to bulvár. Využívá ke skandálům lidi, kteří toho moc neumějí a jsou k tomu prodejní. Když je pak označí za celebrity, rostu. Znáám celebrity. Profesory, vědce, lékaře... Bulvár z nás dělá něco víc. A my kvůli němu žijeme dva životy. Sice jsem se snažil bojovat proti výmyslům, ale bulvár si to stejně udělá po svém. Tak je v tom nechávám.“

Osobnostmi jsou také charakterní pohádkové postavy. Vždycky jsi působil jako tvrdý chlap, taky jsi pořádně narostl. K tomu chraplák hlas, drsná vizáž. A točíš pohádky...?

„Byl jsem vychován v rodině, kde bylo hodně dětí. Vyrostlých na pohádkách. Dospělí si svoji pozici najdou, ale jestliže jsou dnes naše děti vychovávány na amerických krvácích, tak by asi měl být někdo, kdo to naruší. Natočí pohádku, kde se lidi nemlátí do hlav. Takže jsem příklad toho, že zdání klame.“

Navíc pohádky asi tou nejhezčí formou přinášejí životní moudra, která člověk někdy pozná právě až v tak kritické situaci, v jaké jsi se ocitl ty.

„Jasně, dává to lidem sen, že vše dobře dopadne. Proto to dělám. Nejen já sním o tom, že můj život dobře dopadne, i když to většinou dobře dopadá jen v těch pohádkách. Měly by to být příběhy, které mají šťastný konec a pohladí. Když si dnes pustíš zprávy, tak se na tebe řítí tragédie za tragédií. Lidi toho mají plné zuby. Proč si myslíš, že se díváme po pětasedmdesáté na Tři oříšky pro Popelku? Po osmdesáté na Mrázíka? Po tom šíleném roce, kdy už všichni bojujeme o přežití, se potřebujeme podívat na to, že snad někde existuje svět, kde to dobro fakt zvítězí nad zlem. Kolem sebe to vidíme minimálně, tak to chceme vidět aspoň na Vánoce.“

Asi je to pro Tebe, stejně jako pro mě, hodně vzácný čas?

„Vánoce miluju. Mám je spojené právě s pohádkami, kaprem, salátem a otevřeným budvárkem. To je pohoda. Nás, jako rodiny, pohádky vždycky spojovaly. Je to pro dospělé i pro děti. Žádný produkt kultury tak nespojí generace. Všichni si sednou a koukají na pohádku. Vlastně jsem ty filmy začal dělat kvůli Vánocům, protože to mám spojené s dětstvím. Rodiče měli čas na nás, my jsme měli čas na ně. Vlastně jen u těch pohádek jsme se sešli. Navíc každý v sobě máme nějaké zlo, ale u pohádky pocítíme, že je v nás i něco dobrého. Málokterý člověk půjde po shlédnutí pohádky někomu ublížit.“

Myslím, že letošní Vánoce pro tebe budou mnohem veselejší. Vrátil se ti životní elán, soud tě zprostil obžaloby z podvodů kolem filmu Andělská tvář. A po boku budeš mít také přítelkyni...

„Denisu Zahálkovou z České Třebové. 27 let. No jsem kamikadze, takhle mladou holku. V mém věku to může udělat asi jen šílenec, ale je bezvadná, úžasná. I ona mi vrátila naději. I na ty děti. Vymysleli jsme si Vánoce, o kterých jsem snil roky. Řekli jsme si, že si dáme pod stromeček jeden dárek. Namalujeme Ježíškovi, co chceme. A po Vánocích se v klidu projdeme ve slevách. Budeme si navzájem dělat radost a ono to bude o 70 procent levnější. Denisa, kupodivu jak je mladá, nekupuje drahé věci. Ví, o čem hlavně je život.“

Kdybys teď tady mohl ještě něco napsat Ježíškovi, co by to bylo?

„Abych 1. října z téhle republiky vypadl, vrátil se na Velikonoce, tři čtvrtě roku bych makal a pak se vrátil třeba do Thajska, kde bych měl bar a točil bych Heineken. To bych byl spokojený člověk, vyčistil by se mi tam mozek. A taky bych chtěl mít Hummera a Harley Davidson. H&H - moje kombinace, to by charakterizovalo můj život. Už jsem o Hummerovi uvažoval před tím pádem. Teď o tom ještě dlouho uvažovat nebudu. Nesním, žiji ze dne na den. A taky bych všem vztahům přál, aby byl také o sexu. Bez něj to fakt nejde. Když to funguje, člověk nedělá blbosti, nenapadají ho kraviny. Zastávám názor, že ze sexu může vzniknout láska, ale láska bez sexu nepřežije.“

Tak ať Ježíšek tvá přání naplní. Vlastně ti tak trochu závidím, že se nehoníš po obchodech, nemele tě to předvánoční šílenství...

„Hlavně klid a pohodu. To všichni víme a vždycky se to říká. Jenže tak 90 procent z nás dělá pravý opak. Málokdo to dokáže zastavit. Všeobecně jsme zvyklí uklízet, „deratizovat“, máma je nervózní, táta našťvaný, shání se stroemek, tohle a támhle tohle není a večer si lidi sednou ke štedrovečerní večeři totálně vyčerpaní a podráždění. Navíc tyhle stavy zažíváme vlastně celý rok. Takhle nevidím Vánoce, ale známe to všichni. Ať si dá každý ruku na srdce, zda v životě zažil úplně pohodové Vánoce. Ale já to letos dokážu. Paradoxně i kvůli mému příběhu. A také díky skvělé ženské, kterou mám. Největší dar je být spolu. Jasně, když jsou děti, tak se lítá kvůli nim, dělají se famózní Vánoce. Ale to už je zase jiná pohádka.“

Díky moc za rozhovor a z pekla štěstí v další práci a životě